

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XV. Imponit finem narrationi miraculorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT XV.

Imponit finem narrationi miraculorum.

Pater Fr. Andreas dePonte, hujus Virginis per triginta sex annos Confessarius, uti multoties dictum est, vir ejus sanctitatis & prudentiae, quam omnes perspectam habent, & ex Ordine S. Dominici, juratus in suo authentico testimonio refert multa ejusdem Virginis miracula (quorum aliqua nobis conscripsit Pater Ludovicus de Ponte, germanus ipsius frater) dicitque de omnibus, ea sibi esse explorata, & a se examinata, prætermis multis alijs, quorum veritatem, eò quod secretissime ab hac Dei serva pergerentur, non potuit tam clare investigare. Inter illa verò, quæ examinavit, sunt etiam nonnulla à me superiùs descripta. Præter ista sunt complura, quæ rescivit ab ipsa Virgine, dum illi panderet suam animam. Atque licet hæc, meo judicio, & omnium eorum, qui noverunt heroicam hujus magnæ Dominae virtutem, veracitatem sincerissimam, & profundissimam animi demissionem, mercantur majorem, aut saltē non minorem fidem, quām quidquid scripsi de ijs, quæ invenio jurejmando à tam eximijs testibus confirmata: statui nihilominus ab illis commemorandis abstinere, ut ubi (quemadmodum à Divina bonitate spero) ipsam Ecclesia publicis afficerit honoribus, in lucem prodeant eò, estimabiliora, tanquam ex ejus ore excepta, quod major illi tunc accesserit authoritas.

Idem quod in re præsenti dixi de juramento prædicti P. Fr. Andreæ, concernente miracula Venerabilis Marinæ, dico de juramento alterius ipsius Confessarij, P. Michaëlis de Orenja ex nostra Societate, qui in eo munere successit Sancto Patre Ludovico de Ponte. Ex ijs porrò, quæ in processibus dictorū Conscientia ipsius Arbitrorum enarrantur, excerptam pauca tantummodo aliqua miracula, quæ suprà non sunt conscripta, & hi duo fide dignis-

simi testes, modò unus, modò alter, atq; communiter ambo simul, citatis partibus jurant, tanquam notoria ac publica, & sunt sequentia.

Illusterrimus Dominus Garcia de Vera, Præfector Cursorum Vallisoleti, matutus Dominæ Calildæ de Rotulo, quæ singularissima fuit amica nostræ Virginis, gravissimè laboravit ex calculo, quem Medicis ex probabilissimis conjecturis affirmabant esse grandiore magno ovo. Insomnia multorum mensium, & ingravescentes inde dolores, fuerunt incredibilis. Mota igitur nostra Sancta coquinatione, tum quod suus proximus ita cruciaretur, tū etiam quia has personas amabat, & specialiter ipsis erat obstricta, commendavit illum Deo quām instantissimè eo ipso tempore, quo à Medicis dicebatur moriturus mente captus. Impendit huic orationi aliquot dies, rogando Deum, ut eo modo, quo ipsis placet, mederetur illi afflictioni. Exaudiuit Deus Ven: Marinam, & fuit quadam nocte à suis S. Angelis ducta ad domum infirmi: atque Deus dispositus, ut modo decentissimo, quem sibi ipsa ne sciret imaginari, comminueret illius calculum, converteendo ipsum in materiam quandam liquidam, quo factò est reducta domum. Hoc ipsa retulit suo Confessario, qui curam adhucuit, ut intelligeret effectum: versissimè autem id factum fuerat. Refert se certum ad ea, quæ jurant testes oculati. Et quia miraculum est tam insigne, apponam ipsisimma verba, quibus hanc rem in suo jurato testimonio recenset Joanna de Enciso, matrona egregia virtutis, & agro hujus Domini curatrix, sūntque ista: Egesit per urinam quiddam dissolutum coloris cinericei, & in eo nonnulla fructula caluli, ejus magnitudinis, cujus sunt capitella acicularam, alia verò minorâ, ac deinde humorem spissum & magis coagulatum, qui è fenestra ejus ad platem edebat strepitum instar lapidis, neque dissoluebatur. Obiit meus Do-

minus

minus cum summa pace, & quiete imaginabili, tametsi Medici affirmaverint, moritum infantem præ dolore: atque cum post obitum constanter assertarent, ipsum procul dubio habere vesicâ majorem duobus conjunctis pugnis calculum, aperuerunt illum, nullumque invenerunt indicium, quod ex calculo laboravisset.

Dominæ Elisabethæ de Villaguttiere, uxori Consiliarij Nicolai Henriquez, eruperunt duo duri tumores instar papillarum in palpebris oculorum, adeoque creverunt, ut hos non posset aperire ablique dolore. Cum autem nullum prodesset remedium ex multis, quæ ipsi fuerunt adhibita, vivens in hac défolatione audivit dici, Dominam Emmanuellam Ximenez fuisse curatam, quia illam attigerat nostra Sancta, sicut suprà dixi; concepit fiduciam & spem bonam paris successus; visitavit famulam Dei, atq; postquam ei cum prævia dissimulatione exposuisset suam affectionem, subjunxit: Vnde Domina, ac proba, quomodo hi tumores creverint, & quād sint duri, apprehensaque manu Virginis, illam admovit suis oculis, quo solū factio intra paucos dies fuit curata ac sanata, nullo retento vestigio aut signo mali, quod passa fuerat.

Eo anno, quo Vallisoleti grassabatur pestis, se duo Religiosi nostræ Societatis contulerunt ad habitandum in nosocomio peste infectorum, ut ijs curandis operam navarent. Unus obiit in tam pio obsequio, alter nomine Bartholomæus de Baëza adeò immaniter à lue fuit corruptus, ut, quamvis evaserit, brachium tamen retulerit tam aridum, ut illud habuerit pendulum, quin eo ullenatus uti posset. Inspavit Deus Venerabilis Marinæ, ut ipsum sanaret, illa verò tergiversabatur, metuens nè id adverteretur: sed impellebatur à Deo, ideoque videns illum solum in nostro templo Domus Professi ipsi dixit: Frater Bartholomæ, quare hoc brachium geris ita pendulum? Si tu, respondit Frater, es bona, jam precibus tuis à Deo obtinuisses, ut à me posset elevari. Profectò, dixit Virgo, neccesse est, ut illud attoillas. Appre-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

hendit brachium, & eo ipso momento fuit sanatum. Ego, addit P. Michaël de Orenja, novi dictum Fratrem ante pestem, & post illam, dum haberet brachium atrafatum, ac tandem sanum & vegetum usq; ad mortem.

Antonia Garcia alumna nostræ Virginis laboravit dolore dentium, qui illam adeò afflixit, ut nec interdu quiesceret, neque noctu dormiret, aut posset cibum capere. Hunc in modum aliquot fuit diebus constituta. Multum illi est compassa Venerabilis Marina, & cum summa, quæ potuit, dissimulatione ipsam ad se vocavit, dicendo: Veni huc, volo enim videre, quid in his dentibus habeas. Interea attractavit ipsius faciem, & partem, in qua patiebatur dolorem, quasi illam demulceret. Fuit drepente sanata, & præ gaudio exclamavit: Ah, mea Domina, dolor meus abscessit. Vehementer id Virgini displacuit, iusstiq; ipsam continebatur. Verum res fuit in domo publica & notoria, quam omnes tum viventes assertuerunt Confessario, qui id evenisse jurat, & est P. Fr. Andreas de Ponte. Subiungit is postea.

Dum ægrotaret Mater Soror Beatrix de Castro, Monialis in Conventu Matri Dei nostri Ordinis, quæ ibi ob suam virtutem, & regendi gratiam egit Prioriam, misit rogatum hanc Virginem, ut ipsam commendaret Deo: idem instantissime petiverunt multæ aliae Moniales notæ Venerabili Marinæ, gravissime enim ferebant jaeturam talis personæ. Invaluit morbus, suscepit Sacramenta, & post datam illi extreemam Unctionem, mansi ibi cå nocte cum multis Monialibus, ut eidem imperiret sacram absolutionem, si ab illa petetur, diceremque commendationem animæ. Infirma obdormivit modicum, & evigilavit exclamando: Quis hunc meum lectum concendit, mèque attigit? Accessi ad lectum, quæsivi ex ea, sciréne quis ipsam attigerit. Et respondit mihi: Videbatur mihi esse Venerabilis Marina, quanquam nullum mihi dixerit verbum. Effectus is fuit, quod sinè mora incepit convalescere, & intra brevissimum tempus fuerit integrè sanata, atque

Nnn 2

postea

postea quinque adhuc annis vixerit. Videntis illam eā nocte adēcō dērepente convulsiſſe, postquam illuxit dies, egressus sum ex Conventu, ac adivi domum Marinæ. Interrogavi ipsam, fueritne in diēto Conventu? Dixit mihi, se fuisse, dētāmque illuc esse à suis Dominis Angelis, & quā horā id acciderit, qualitērque leſtūm conscenderit, atq; amplexata fuerit infirmam, & subitō sanaverit, omnia itā distincētē exprimens, sicut mihi dixerat infirma. Id constabat manifestē omnibus Monialibus, quā adfuerunt.

Ego ipſe, concludit dictus P. Fr. Andreas, sum prodigiosos virtutis hujus Venerabilis famulæ Dei effēctus in me expertus. Incidi in vehementissimas febres tertianas dupicas: non sentiebam horrorem febrilem, sed recurrente paroxysmo patiebar tam graves capitī dolores, ut redigerer ad infaniam. Vidi me oppressum & afflictum morbo; longè verò magis angebar, quōd me adverterem moriturum destitutum usū rationis. Rogavi Deum per hujus servæ ipsius intercessionem, ut me liberaret à dolore capitī, illūmque mutaret in aliquid aliud, sicut Divinæ Majestati placaret. Imposui capitī meo vitam Sanctæ, quam mihi quādam ipsius soror dederat. Adfuit tempus paroxysmi, invasit me rigor moderatus, & post hunc calor, quā omnia non duraverunt ultra duas trēve horas. Valui optimē capite, & perfectē sui sanatus, ut mihi nunquam ampliū tertiana rediverit. Sint gratiæ Deo. Hæc sunt pauca miracula à me desumpta ex ijs, quā jurati enarrant hi duo gravissimi viri, hujus S. Virginis Confessarij.

Finio omnem hanc materiam miraculo, quod contigit, dum celebrarentur exequiæ istius Sanctæ, ac tanquam publicum juratur à multis testibus, quōdque festivius reddidit funebre novendum gloriæ defunctæ. Joannes Garcia, scriba juratus Vallisoleti, superstitem reliquit filium juvenem, quo nemo in Urbe erat immodestior, nemo in ea Republica pertulantior, plurimūmq; refractarium pauperi suæ matri viduæ, insigni virtute con-

spicuæ. Dūm talem ageret vitam, accedit, ut post gravem excessum commissum inter prandendum, commiserit alium gravorem in cœna, unde tacitus fuit potenti apoplexiā, quæ Medicorum opinione etat ex ijs, quas Hypocrates vocat incurabiles: & nemo unquam vidit, eā corruptum restituī sensibus & motui. In his angustijs, post applicata ipsi omnia, quā ars novit, remedia, unicus afflictæ matris erat dolor, quōd filium mori videret vitæ adēcō diffusa, absque remedio sacræ Confessionis. Adstitit ipsi continuè Licentiatus Cubiljas Beneficiatus, curāmque gerens Parochialis Ecclesiæ Sancti Salvatoris, ut vide-ret, an aliquod præberet signum, quo habito illum posset absolvere à peccatis. Verūm nè minimum apparebat. Degebat in ea domo quādam puella, neptis unius lociarum nostræ Sanctæ, cui Venerabilis Virgo, paulò ante suum obitum, suā manu dederat corollam precatoriæ, dicendo, ut illam diligentissimè affervaret, cāque utendo quotidie oraret. Venit igitur in mentem dictæ puellæ, habere se tam pretiosum munus, dixitq; afflictæ matri adolescentis: Domina, istam corollam mihi dedit Venerabilis Virgo Marina, impona-mus eam ipsi, si nobis fortasse Deus gratiam præstet. Accepit Curio Cubiljas corollam, quam applicuit cordi ægrotantis, simul autem ac id fecit, o prodigium! aperuit juvenis oculos, elevavit manus, & quanquam nullum protulerit verbum, magna tamen per multas horas exhibuit indicia contritionis ac doloris de suis peccatis; audiebat & intelligebat, quidquid illi diceretur; agnoscebat cognatos; petebat nutibus veniam à sua matre, uique-dum ferventis præ se ferens penitundinis signa, & absolutus à Curiōne, manè animam suam tradidit Creatori, matre inter tot dolores summo affectā solatio, & mirantibus omnibus circumstantibus, atque effusis in laudes Dei, & sponsæ ipsius Marinæ.

Hæc sunt pauca rursus è multis, & prodigiosis miraculis, quæ tot, tamque si-de digni testes juraverunt, esse facta à Deo per hanc Venerabilem Dominam, illu-

stria

stria ob circumstantiam, cuius propè, imò proflus omnes meminerunt; circumspectionis videlicet ac dissimulationis, quâ ab ipsa siebant, & prætextū, quo ea occultabat, nè talia esse agnoscerentur; atque intimi doloris & afflictionis, quam patiebatur, dum illa intelligebat publicati. Iste est character & lapis lydius omnium miraculorum, quæ Sancti patrant, summumque inter omnia miraculum: si quidem inter tot applausū vivunt corundem contemptores, adeò humilitatis anchorā firmati, ut à quoconque humano vento non modò non possint agi in transversum, sed neque leviter afflari.

Eundem quoque despiciențæ sui tenorem nostra Virgo observavit in prodigioso miraculo, quod Servator noster CHRISTUS, non tam per ipsam, quam in ipsa peregit, imprimendo illi suorum sacratissimorum vulnerum stigmata, quæ per temporum intervalla mirissimis modis iterabat ac innovabat, & de quibus plurima in superioribus libris, atque in

prima parte scripta fuerunt. Nam vulnera pedum & manuum erant invisibilia, tegebanturque à cute, vulnus autem pectoris patebat, ex quo interdum manabat sanguis & aqua: quod quidem illa tanto pere celabat, ut id sociæ ipsius nunquam conspexerint, tantumque deprehenderint ex maculis relictis ab eo facio liquore in linteolo multipliciter complicato, quod illi superpositum gerebat, & quandoque ipsa cluebant. Hoc plures sociæ sunt testatæ, præstico juramento, quæ illi cohabitaverunt; pariterque jurant, sibi post mortem Sanctæ injunctum fuisse à P. Michaële de Orenja, & P. Fr. Andrea de Ponte (qui decentia ergo noluerunt adesse) ut viderent, qualiter dictum vulnus esset constitutum, & quam haberet formam; séque reperisse, quod esset siccum, & haberet quinque signa, seu cicatrices, quales ex vulneribus remanere conservarentur. Laudetur semper magnus Dominus, qui est tam mirabilis in Sanctis suis.

CAPUT XVI.

Deus manifestat cuidam suæ famulæ gloriam
animæ Venerabilis Marinæ.

Sicut magnus DEUS & Dominus noster (quod tam in antiquis, quam in modernis Sanctorum historijs legimus) revealare in hac vita nonnullis servis suis gloriam, quâ in altera amici ipsius fruuntur; tum ut ijs, qui in hoc exilio gemunt, amplius animentur ad sequelam crucis, quæ hujusmodi profert fructus; tum etiam ijs, qui jam in patria triumphant, magis innocentes, confidentius invcentur à fidelibus, & honorentur, tanquam Ecclesiæ ipsius exemplum, & corona.

Non potuerunt hac prærogativâ carere gloriola nostræ Virginis decora: manifestavit enim Deus varijs occasionibus cuidam eximis sue servz, quam esset emi-

nens hujus Venerabilis Domini beatitudo. Quia verò quod testatior est virtus illius, cui dicta revelatio est facta, eò dignius Venerabilis Marina, historiæ nostræ argumentum, celebrabitur, consequendo novis ac legitimis titulis piam, quæ ipsi debetur, venerationem; necesse est, ut solito diutius in hoc probando immorer, seu, ut quod res est dicam, in redigendis in compendium ijs, quæ hac super te edidit testis juratus omni, propter professiōnem Religiosam, officium, & rerum spiritualium experientiam, major exceptio ne, estque Reverendus Pater Frater Franciscus de Ascensione, Ordinis Sancti Francisci Discalceatus, Guardianus Conventus Sancti Josephi, qui situs est Medinae Campi.

Dictus porro Pater in testimonio ju
Nnn 3 rato,